

ומחא ליה בלא כוונה. האי אצלח למזוניה ולביתיה, ולא למכנש ממונא סגין. מהימנא איהו, ולא כל כף. והאי מהימנותא במלין זעירין, אבל ברברבין לאו איהו מהימנא. מארי דלישנא בישא. וכלא חייבין במלוי. פומיה רב, שפוותיה רברבין. מאן דאשתתף בהדיה, אצלח בכלא. ואיהו אצלח אוף הכי. טב איהו לכל שתופא.

רשימא דההוא מכתשא עמיה, עינוהי זבלגין, ירוקין, וחד רשימו אוכם סתרא לון. האי איהו באת פ"א בשלימו דתרין אתוון, ואת ר' בלחודוי.

דא רישיה רב, וארבע שרטוטין רברבין במצחיה. ותלת זעירין בין קריצוי. על חוטמיה שערוי רברבין. ענפוי רברבין. רישיה עגיל. וחד לעילא קריעא זעיר. הוא גיבר חילא, מארי זדונא במלין.

שעריה קמיט, גייפא איהו. ובליילא אשתתף איהו לגיופא. לזמנין אתפשל איהו באינתו אסורה. דיקניה מליא בשערין, האי אית ליה בדרועא שמאלא חד רשימו דחרבא, דמחא ליה חד גבר, אטר ימינא, ביומא רביעאה דשבתא, כד בעא שמשא לאתפנשא. דהא בההוא יומא איתער עליה חד חוטא דמאדים. ההוא חוטא דבסטר שמאלא, וההוא רשימא עקימא בבשריה בעיגולא.

כד מטא ליומין דסיבו, נפל מאתר דרכיב ביה, או סוסייא, או חמרא, או נפיל מן פותלא, ומניה יתחלש וימות. דהא חובא דחב בעולמוי בהבל רדיף אבתריה. ואי ההוא גברא תב בתיובתא באמצע יומוי, נפיל מגו חולשא דביה, וימות.

ואי תב בעולמוי, כדין תשפח שרטוטין דמצחיה, תלת רברבין וארבעה זעירין. ותרין תרין מגו עינוי דסלקין לעילא. האי באורח כל ארעא יהא מרעיה. ונפול מערסיה, וימות. דהא לעלמין אית ביה נפילה לבסוף. עיינין זעירין דקיקין, דלא אתחזיין גוונין דילהון לפום שעתא, וכד מסתפלגין בהון, אינון ירוקין ואוכמין. האי איהו שפון חדין, ואפין אריבין בחדידו, כדין תשפח במצחיה תרין שרטוטין, וחד זעירא בינייהו, האי איהו באת פ' בלחודוי, ובאת ר' בלחודוי.

האי איהו, שעריה תליא, ולא שעיע. אצלח בעובדי ידוי, ובאורייתא אי אשתדל. אוף הכי זעירא איהו בשייפוי, וגס בשרא לית ביה. רוחא ממלל מגו חוטמוי, בגין דנוקבין דלהון דחיקין, ובגין כף נפיק רוחא בדחיקו לסטר שמאלא.

בירבא דיליה לעילא מארכובא, רשימא חד דמארי חבורה, דעבד ליה

רביא חד בספין, ביומי עולימוי, ואסתפן ביה. מקנא הוא לאתתיה, עד דבני נשא חייבין מניה. בעי לאתתקנא בגוברין אחרנין, ולא אתתקן, וחייבין ביה. האי לא ישתתף בר נש בהדיה, דלא יצלה. חמדן איהו, אשתדל במה דלא אית ליה, חשיב גרמיה דאיהו גברא רבא, ולא חכי. זכי לבנות, ולא לבנים.

ואי מתחלפן שרטוטין, תרין זעירין וחד רברבא במצחיה, ואנפוי סומקין. זכי לבנין, ולברתא חדא, או דילדת ואסתלקת מעלמא.

ואי את חד אית ליה בתר אודניה ימינא, רושם דטלופחא, וחד שערא דתלי פריש אודניה. ואצבעא זעירא די בידיא שמאלא פפיה פדין תתקיים ותוליד בנן ובנן. אי סימנין אליו יהון לה. בין רגלהא יכרע ויפול חד פרא, בין אינון דיהא מבוועא דנביע באורייתא. הוא מקרב ומפיק מבוועין ונחלין דאורייתא, ובשנין זעירין יתכנש מעלמא.

האי איהו מאינון אלה, דמתפנשין מעלמא מריש שתא ועד ריש שתא. ביומין קדמאין. מדאתחרב בי מקדשא, לא אשבח בר שתין חסר חד, ואלין אינון דמסתלקי מעלמא, פד יהבי ריחא, עד לא מטא זמנייהו. בגין דכד קודשא בריה הוא עאל לאוליה אורייתא, לאינון ינוקין דאסתלקו מעלמא, פד יהבי ריחא, עד לא מטא זמנייהו, אינון קדמאי באינון מלין. וקודשא בריה הוא אמר ליה לההוא ממנא יופיא"ל שמייה, דקאים וקשיר קשרין דאורייתא, מאן הוא דין דאקדים לי, הדא הוא דכתיב, (איוב מא ג) מי הקדימני ואשלם, ואשלם ודאי.

בדין קרא קודשא בריה הוא למטטרו"ן, דאיהו קיימא גו פרוכתא דפרסא, ושתין אלה רבוא מארי דאולפנא דאורייתא סותרניה, ואיהו מקשר קשרין למאריה. אמר ליה מאן האי דאקדים לי, מי הקדימני ואשלם. איהו רשים גו מתיבתך. או לא. אמר ליה מארי דעלמא, לאו איהו במתיבתא דילי, גו מתיבתך איהו. וכל אינון דקדמי, תחות כל שמיא דילך הוא, הדא הוא דכתיב, (שם) תחת כל השמים לי הוא.

בגין דתרין מתיבתין אית לעילא. מתיבתא דההוא נער מטטרו"ן. ומתיבתא עילאה דקודשא בריה הוא. ובכל אתר דתנינן מתיבתא עילאה, דא הוא דקודשא בריה הוא. מתיבתא דרקיע, דא דמטטרו"ן. בגין אמר ליה קודשא בריה הוא, אי הכי, לקוט ליה גבאי. לקיט ליה, וארח ליה, הדא הוא דכתיב, (שה"ש ו ב) דודי ירד לגנו לערוגת הבשם. דודי, דא קודשא בריה הוא, פמה דאת אמר (שם ב טז) דודי לי ואני לו הרועה בשושנים. ירד לגנו, דא גורן דרקיע, דקיימי פגורן. לערוגת

הבושם, דא מתיבתא דמטטרו"ן. לרעות בגנים וללקט שושנים, לעינא ולאסתפלא באינון מתיבתאן דיליה. מאי וללקט שושנים, אל תקרי שושנים אלא שושנים. אלין אינון דמקדמי ריחא בהאי עלמא, דמתלקטי ומסתלקי מהאי עלמא, עד דלא מטא זמניהו.

בדין קארי ההוא נער מטטרו"ן לגבריאל, די קסת הסופר בחרצוי, ואמר ליה, כתוב פתקא והב למלאך המות על פלוני, דילקוט ליה מעלמא. ואתלקיט מיד. וסלקין ליה בקדמיתא למתיבתא (דף נ"ב) דמטטרו"ן, ותמן אמר תלמודיה דאייתי בידיה. ואוליף תמן מה דאליף. לבתר סלקין ליה למתיבתא עילאה דקודשא בריהו. וזמינא למתיבתא דיליה. ותמן אשתעשע בהו, באינון ינוקין דיליה, וברזין עילאין, וטעמי אורייתא, דהוו סתימין מניה בהאי עלמא.

ויופיא ר' רב ממנא, אזיל מגו מתיבתא עילאה, וחתים סתרין ורזין דאורייתא, מגו תרין מתיבתי. כל מה דאקשו במתיבתא דרקיעא, אינון דמתיבתא עילאה מתרצין. במתיבתא עילאה, לית תמן פרכי וקושיין, אלא במתיבתא דרקיעא. וחתים מתרי מתיבתי מלין דאורייתא פדקא יאות. ועל דא פתיב, (תהלים פד ח) ילכו מחיל אל חיל.

ולזמנא דאתי יסתלקון פרכי וקושיין מגו מתיבתא דרקיעא. דאתמר, ילכו מחיל אל חיל, וכתיב (שם קכב ז) יהי שלום בחילך שלוה בארמנותיה. עד הכא רזין דעינין, בגו גוונין לאסתפלא.

דיוקנן דחוטמא, חוטמא איהו חותמא ופרצופא דבר נש לאשתמודעא. חוטמא זעירא עקימא, דלא אתיישבא פראוי באורח מישר, דא איהו דאבד פרצופא דבר נש, ודא איהו באת ה' בלחודוי, בלא שלימו. דא איהו דאורח ענותנותא ושלימתא אתעקב (אתעבר) מיניה, חציפא איהו. שעריה בין סומק לחיור.

תלת רשימין רברבין על מצחיה, ותלת אחרנין דלא אתחזיין כל כך. תלת שרטוטין אחרנין מסטרא דא לסטרא דא, שפון דיליה רברבין. בחציפותיה ממלל בקשיו כל מה דבעי. דאורח ענותנותא אתעבר מחוטמיה, ומעל אנפוי, דהא פיסופא וענותנותא מיישר חוטמא על אנפין. והאי לית ביה כלל. ובגין דאיהו חציפא, פדיב וחייה במלוי.

ואי מתעברין שרטוטין מעל מצחיה, ואינון תלת רברבין ותרין זעירין, ושעריה אוכם, הא איהו בין תרין אתוון במתקלא. דא נמוך רישא, וחייה במלוי. שעריה שעיע ולא כל כך, צערין רברבין מתערין עלוי, ואשתזיב מפלהו.